

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 717/25
21.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Зорице Јовановић, председника већа, Љиљане Стричевић и Драгиње Марић, чланова већа, у парници тужиле АА, чији је пуномоћник Младен Симић, адвокат из Београда, Вишеградска бр. 11/4, против тужене Републике Србије - Министарства одбране - Сектора за материјалне ресурсе - Управе за општу логиистику - Дирекције за услуге стандарда - ВУ "Дедиње" Београд из Београда, Батајнички друм бб, коју заступа Војно правобранилаштво из Београда, Тимочка бр. 15, адреса за пријем писмена: Поштански фах 2, 11105 Београд 7, ради исплате, одлучујући о изјављеној жалби тужиле против пресуде Првог основног суда у Београду П1 3382/24 од 28.11.2024. године, у седници већа одржаној 21.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 3382/24 од 28.11.2024.године у ставу један изреке и **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена да тужили, на име разлике између исплаћене основне зараде и редовне зараде у висини минималне зараде, исплати, за период од 01.11.2019. године до 31.01.2023. године, укупан износ од 261.743,75 динара, и то:

- за новембар 2019. године, износ од 512,88 динара, са законском затезном каматом од 31.12.2019. године до исплате,
- за децембар 2019. године, износ од 537,31 динар, са законском затезном каматом од 31.01.2020. године до исплате,
- за јануар 2020. године, износ од 3.733,89 динара, са законском затезном каматом од 28.02.2020. године до исплате,
- за фебруар 2020. године, износ од 3.246,85 динара, са законском затезном каматом од 31.03.2020. године до исплате,
- за март 2020. године, износ од 3.648,56 динара, са законском затезном каматом од 30.04.2020, године до исплате,
- за април 2020, године, износ од 3.571,55 динара, са законском затезном

- каматом од 31.05.2020. године до исплате,
- за мај 2020. године, износ од 3.409,20 динара, са законском затезном каматом од 30.06.2020. године до исплате,
 - за јун 2020. године, износ од 8.488,15 динара, са законском затезном каматом од 31.07.2020. године до исплате,
 - за јул 2020. године, износ од 7.493,66 динара, са законском затезном каматом од 31.08.2020. године до исплате,
 - за август 2020. године, износ од 8.102,32 динара, са законском затезном каматом од 30.09.2020. године до исплате,
 - за септембар 2020. године, износ од 8.488,15 динара, са законском затезном каматом од 31.10.2020. године до исплате,
 - за октобар 2020. године, износ од 8.488,15 динара, са законском затезном каматом од 30.11.2020. године до исплате,
 - за новембар 2020. године, износ од 6.090,99 динара, са законском затезном каматом од 31.12.2020. године до исплате,
 - за децембар 2020. године, износ од 5.789,93 динара, са законском затезном каматом од 31.01.2021. године до исплате,
 - за јануар 2021. године, износ од 7.199,97 динара, са законском затезном каматом од 28.02.2021. године до исплате,
 - за фебруар 2021. године, износ од 5.615,68 динара, са законском затезном каматом од 31.03.2021. године до исплате,
 - за март 2021. године, износ од 3.182,31 динар, са законском затезном каматом од 30.04.2021. године до исплате,
 - за април 2021. године, износ од 7.382,69 динара, са законском затезном каматом од 31.05.2021. године до исплате,
 - за мај 2021. године, износ од 5.958,53 динара, са законском затезном каматом од 30.06.2021. године до исплате,
 - за јун 2021. године, износ од 7.542,83 динара, са законском затезном каматом од 31.07.2021. године до исплате,
 - за јул 2021. године, износ од 7.542,83 динара, са законском затезном каматом од 31.08.2021. године до исплате,
 - за август 2021. године, износ од 7.542,83 динара, са законском затезном каматом од 30.09.2020. године до исплате,
 - за септембар 2021. године, износ од 7.542,83 динара, са законском затезном каматом од 31.10.2021. године до исплате,
 - за октобар 2021. године, износ од 7.199,97 динара, са законском затезном каматом од 30.11.2021. године до исплате,
 - за новембар 2021. године, износ од 7.542,83 динара, са законском затезном каматом од 31.12.2021. године до исплате,
 - за децембар 2021. године, износ од 5.874,34 динара, са законском затезном каматом од 31.01.2022. године до исплате,
 - за јануар 2022. године, износ од 7.070,92 динара, са законском затезном каматом од 28.02.2022. године до исплате,
 - за фебруар 2022. године, износ од 5.461,16 динара, са законском затезном каматом од 31.03.2022, године до исплате,
 - за март 2022. године, износ од 8.670,20 динара са законском затезном каматом од 30.04.2022. године до исплате,
 - за април 2022. године, износ од 7.992,79 динара, са законском затезном

- каматом од 31.05.2022. године до исплате,
- за мај 2022. године, износ од 8.373,39 динара, са законском затезном каматом од 30.06.2022. године до исплате,
 - за јун 2022. године, износ од 8.786,51 динар, са законском затезном каматом од 31.07.2022. године до исплате,
 - за јул 2022. године, износ од 8.819,24 динара, са законском затезном каматом од 31.08.2022. године до исплате,
 - за август 2022. године, износ од 8.754,01 динар, са законском затезном каматом од 30.09.2022. године до исплате,
 - за септембар 2022. године, износ од 8.373,39 динара, са законском затезном каматом од 31.10.2022. године до исплате,
 - за октобар 2022. године, износ од 7.992,79 динара, са законском затезном каматом од 30.11.2022. године до исплате,
 - за новембар 2022. године, износ од 8.373,39 динара, са законском затезном каматом од 31.12.2022. године до исплате,
 - за децембар 2022. године, износ од 8.373,39 динара, са законском затезном каматом од 31.01.2023. године до исплате,
 - за јануар 2023. године, износ од 12.973,36 динара, са законском затезном каматом од 28.02.2023. године до исплате, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака ове пресуде.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о парничним трошковима, садржано у ставу два изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 3382/24 од 28.11.2024. године, и **ОДБИЈА**, као неоснован, захтев тужене да се обавезе тужиља да туженој накнади парничне трошкове у износу од 9.000,00 динара и **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена да тужиљи, на име накнаде парничних трошкова, исплати износ од 180.070,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака ове пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиљи накнади трошкове поступка по жалби, у износу од 57.070,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака ове пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Ставом један изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 3382/24 од 28.11.2024. године одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд обавезе тужену да исплати тужиљи, на име разлике између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде, за период од 01.11.2019. године до 31.01.2023. године, по наведеним месецима, укупан износ од 261.743,75 динара, са каматом, као у њеном садржају.

Ставом два изреке обавезана је тужиља да накнади туженој трошкове поступка у износу од 9.000,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужиља, због битне

повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је, као другостепени суд, нашао:

-жалба је основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити других битних повреда одредаба парничног поступка.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужила код тужене има статус намештеника, у смислу одредаба чл. 10 и 194 Закона о Војсци Србије. Решењем од 27.06.2019. године тужене, овде тужила, цивилно лице на Служби у Војсци Србије – Војна установа “Дедиње” Београд, распоређена је, по потреби службе, почев од 01.06.2019. године, и постављена на радно место конобар, у Ресторану, у МО, у Немањиној бр. 15, 3-2365, у РЈ “Север” Сектора за УКУС, у Војној установи “Дедиње” Београд, за које је радно место, формацијом, предвиђена НО 5Д72Г. Наведеним решењем, основна зарада одређена је у висини од 1090 бодова, а, због посебних услова под којима врши службу у Војсци Србије, прописаних чланом 83 ст. 1 и 2 Закона о Војсци Србије, тужили се основна зарада увећава за 15%, по основу навршених година рада у радном односу, такође, одређен је додатак на зараду од 10,8%, који ће се увећавати за 0,4% од зараде за сваку следећу навршену годину рада у радном односу (минули рад), а на укупан број бодова додаје се 200 бодова на име трошкова исхране и 140 бодова на име регреса за коришћење годишњег одмора, те ће се зарада, у складу са овим решењем, исплаћивати почев од 01.06.2019. године. Изведен је доказ вештачењем од стране судског вештака за економско-финансијску област, који је утврдио, за период од 01.11.2019. године до 31.01.2023. године, разлику између исплаћене основне зараде и минималне зараде, у укупном износу од 261.743,75 динара, и чији је налаз и мишљење првостепени суд прихватио у обрачунском делу. Тужила је коначно определила тужбени захтев према налазу и мишљењу судског вештака, као у поднеску од 17.01.2024. године. Позивајући се на одредбе чл. 8, 10, 81, 84 и 194 Закона о Војсци Србије, чл. 104, 105, 108, 111, 112, 113 и 164 Закона о раду, као и одредаба члана 2 Правилника о расподели добити и зарада цивилних лица у ВУ “Дедиње” од 14.05.2019. године и члана 20 Правилника о расподели добити и зарада цивилних лица у ВУ “Дедиње” из 2020. године и члана 154 Закона о облигационим односима, првостепени суд је нашао да је тужбени захтев тужиле за исплату разлике између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде, за наведени период, садржине наведене у ставу један изреке ожалбене пресуде, неоснован, имајући у виду да, у конкретном случају, одредбама општих аката тужене, као послодавца, важећим у утуженом периоду, као ни уговором о раду закљученим између парничних странака, вредност радног часа није везана за минималну цену рада.

Првостепени суд је, на правилно утврђено чињенично стање, погрешно применио материјално право, због чега је ожалбена пресуда преиначена у ставу један изреке и тужбени захтев усвојен, као у ставу један изреке ове пресуде.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужила је у периоду потраживања, као цивилно лице, била у радном односу у Војсци Србије, на радном месту конобар, у Ресторану.

Одредбама члана 10 став 1 и 3 Закона о Војсци Србије (“Службени гласник РС” бр. 116/07, са новелама), који је био у примени у периоду потраживања, прописано је да су цивилна лица на Служби у Војсци Србије војни службеници и војни намештеници. Војни намештеник је лице чије се радно место састоји од пратећих помоћно-техничких послова у Војсци Србије, а одредбом члана 8 став 6 Закона о Војсци Србије прописано је да се на права и дужности војних намештеника који нису уређени овим законом или посебним законом или другим прописом примењују прописи о намештеницима, општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе.

Законом о Војсци Србије није регулисано питање минималне зараде за запослене.

Чланом 2 став 1 Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр. 24/05, са новелама), који је био у примени у периоду потраживања, прописано је, између осталог, да се одредбе овог закона примењују и на запослене који раде на територији Републике Србије, код домаћег или страног правног лица, а ставом 2 истог члана, између осталог, одредбе овог закона се примењују и на запослене који раде у државним органима.

Чланом 111 став 1 Закона о раду прописано је да запослени има право на минималну зараду за стандардни учинак и време проведено на раду. Ставом 5 истог члана прописано је да је послодавац дужан да минималну зараду исплати запосленом у висини која се одређује на основу одлуке о минималној цени рада која важи за месец у којем се врши исплата.

Минимална цена рада утврђује се одлуком социјално-економског савета основног за територију Републике Србије (члан 112 став 1 Закона о раду), а одлука о висини минималне цене рада из члана 112 наведеног закона објављује се у “Службеном гласнику Републике Србије” (члан 113).

Применом наведених правила, следи да сви запослени на територији Републике Србије, без обзира код ког послодавца раде, имају право на исплату минималне зараде, према одредбама Закона о раду. С обзиром да Закон о Војсци Србије није регулисао питање минималне зараде за запослене у Војсци Србије, то се и на ту радну средину имају применити одредбе о минималној заради, која је, као социјална категорија, предвиђена законом, ради заштите егзистенције запослених.

Код изложеног, тужила има право на разлику између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде, за период од 01.11.2019. године до 31.01.2023. године, у висини утврђеној налазом и мишљењем вештака за економско – финансијске област од 09.12.2023. године, са каматом, као акцесорним потраживањем, имајући у виду и да на дати налаз и мишљење судског вештака тужена није имала примедбе нити се изјаснила у односу на коначно опредељени тужбени захтев тужиле према налазу и мишљењу судског вештака, који је и првостепени суд, према

образложењу ожалбене пресуде, прихватио у обрачунском делу, такође, тужена, иако уредно позвана, није приступила на рочиште за главну расправу, на коме је главна расправа закључена, те није имала предлога у допуну доказног поступка, након доказног поступка, којима би у конкретном случају оспорила утврђену висину разлике између исплаћене основне зараде тужили од износа основне зараде у висини минималне зараде зајемчене наведеним одредбама Закона о раду, коју тужила потражује у овом спору.

С обзиром на исход спора и успех странака у њему, преиначено је и решење о парничним трошковима, садржано у ставу два изреке ожалбене пресуде, као у ставу два изреке ове пресуде (решење), применом одредаба члана 153, члана 154 и члана 163 Закона о парничном поступку, у вези одредбе члана 165 став 2 Закона о парничном поступку, као и Адвокатске и Таксене тарифе. Одбијен је захтев туженог за накнаду парничних трошкова, а тужени је обавезан да тужили накнади парничне трошкове, у износу од 180.070,00 динара, са каматом, и то: за састав тужбе и три образложена поднеска (од 07.03.2023. године, 17.01.2024. године и 08.02.2024. године), у износу од по 13.500,00 динара; за заступање на три одржана рочишта (31.10.2023. године, 03.04.2024. године и 28.11.2024. године), у износу од по 18.000,00 динара; за састав жалбе од 11.06.2024. године, у износу од 27.000,00 динара, као и на име судске таксе на тужбу и пресуду, у износу од по 15.035,00 динара, увећано за трошкове вештачења, у износу од 15.000,00 динара, у границама постављеног захтева.

Како је тужила успела у поступку по жалби, тужени је обавезан и да јој накнади трошкове другостепеног поступка, као у ставу три изреке ове пресуде (решење), у укупном износу од 57.070,00 динара, са каматом, и то: за састав жалбе, у износу од 27.000,00 динара, и на име судске таксе на жалбу и другостепену одлуку, у износу од по 15.035,00 динара, у границама постављеног захтева, применом одредаба члана 153, члана 154 и члана 163 Закона о парничном поступку, у вези одредбе члана 165 став 2 Закона о парничном поступку, као и Адвокатске и Таксене тарифе.

Камата на новчани износ накнаде парничних трошкова тече од истека рока за добровољно извршење, односно од дана наступања извршности одлуке, на основу одредаба члана 277 став 1 и члана 324 Закона о облигационим односима, а у вези одредаба члана 345, члана 440 став 1 и члана 366 Закона о парничном поступку и члана 43 Закона о извршењу и обезбеђењу.

Из наведених разлога, на основу члана 394 тачка 4 и члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Зорица Јовановић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**